

Благодарното куче.

(От Д-р Биденкай)

Преди много, много години, на края на една голяма и непроходима гора, живели две семейства. Тяхните колиби били тѣж отдалечени една от друга, че от едната не се виждала другата.

В едната колиба живял един мъж със жена си и детето си. Той бил суров и груб човек. Убивал животните не само когато бил гладен, но и защото искал всякога и всичко да убива. Кждето и да срещнел животно — в полето или в гората, дори и най-кроткото и колкото безгрижно да било то, убивал го. Убивал и сѣвсем мънички животни, които още не могли добре да ходят. Този човек обичал да гледа, как тече кръв.

Сѣвсем друг бил човека, който живеел в другата колиба със жена си и децата си. Той убивал животно, само когато бил много гладен и не можел да намери друга храна. Но когато бил сит, на никое животно не правел зло. Понякога той вземал сѣвсем мънички животни, които не могли още добре да ходят, занасял ги в къщи и ги хранил. А когато израствали, те си отивали пак в гората, защото там им било все пак по-добре.

Веднаж злия човек излязъл на лов в гората и намерил в една дупка малки кученца. Той искал да ги убие, но в това време дошъл другия човек и му попречил. Развикал се грубия, карал се, но понеже бил по-слаб от добрия човек, отишъл си. А добрия взел малките кученца със себе си, занесъл ги в къщи и ги отгледал.

И когато израстнали, кученцата не избягали пак в гората, като другите животни, ами останали при него. Те обикнали своя господар, ходили на лов с него, идвали, когато той им свирвал и играели с децата му. Ако пак чужди човек приближавал колибата, те лаели и се хвърляли отсам, отатък, за да го ухапят.

Злия човек от другата колиба не знаел, че при добрия живеят верните кучета.

Един ден той решил да убие добрия човек, жена му и децата му, за да живее само той със семейството си в гората.

Но денем той не се решавал да стори това, защото добрия бил по-силен. И чакал да настѣпи нощта и да изгрее бледния месец. Тогава той трѣгнал. Със своята остра каменна брадва смятал да отсече главата на добрия човек.

Тихичко се промъкнал той между храстите. В колибата спели всички. Още малко и те щели да бждат мъртви, ако кучетата не усетеха, че някой иде. Те започнали изведнаж да лаят сѣрдито.

Сбуждали се добрия човек и жена му и отворили вратата на колибата, да видят що има. Верните животни яростно се хвърлили върху злия човек и го захапали. Напраздно той махал с брадвата си.

Сега забелязал добрия човек, че злият искал да ги нападне, грабнал копието си и го промушил.

И разбрал той, че умно е постѣпил, като отгледал верните кучета, защото те го спасили от смъртта.

Тѣж станало кучето пазач и другар на човека.